

Περισσότεροι
από 2.000.000
αναγνώστες

New York Times
best-seller

Η "ΚΑΥΤΗ" ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΠΟΥ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΜΕ ΤΟ
ΟΜΟΡΦΟ ΚΑΘΑΡΜΑ

Όμορφος ΞΕΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

CHRISTINA LAUREN

Πρόλογος

Η παλιά μου ζωή δεν τελείωσε ομαλά. Έσκασε σαν χειροβομβίδα.

Βέβαια, η αλήθεια είναι ότι εγώ τράβηξα την περόνη. Μέσα σε μία μόλις εβδομάδα ξενοίκιασα το σπίτι, πούλησα το αυτοκίνητο και παράτησα τον γυναικά φίλο μου. Και, παρ' όλο που είχα υποσχεθεί στους υπερπροστατευτικούς γονείς μου ότι θα ήμουν προσεκτική, μόνο όταν ήμουν πια στο αεροδρόμιο τηλεφώνησα στην κολλητή μου για να την ενημερώσω ότι επρόκειτο να μετακομίσω στην πόλη της.

Ήταν μια στιγμή απόλυτης διαύγειας. Τα πράγματα έμπαιναν στη θέση τους.

Ένωθα έτοιμη να κάνω μια νέα αρχή.

«Χλόη; Εγώ είμαι», είπα κοιτάζοντας γύρω μου στην αίθουσα αναμονής. Η φωνή μου έτρεμε. «Έρχομαι στη Νέα Υόρκη. Ελπίζω να με περιμένει ακόμα εκείνη η θέση που μου προτείνατε.»

Εκείνη έμπηξε μια φωνή και το τηλέφωνο της έπεσε απ' τα χέρια. Την άκουσα να καθυστεράζει κάποιον που βρισκόταν κοντά της ότι ήταν μια χαρά.

«Έρχεται η Σάρα», την άκουσα να εξηγεί κι ένιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται στη σκέψη ότι θα ήμουν εκεί μαζί τους στο ξεκίνημα αυτής της νέας περιπέτειας. «Άλλαξε γνώμη, Μπένετ!»

Άκουσα ένα επιφώνημα επιδοκιμασίας, ένα χειροκρότημα, κι εκείνος είπε κάτι που δεν κατάφερα ν' ακούσω.

«Τι λέει;» ρώτησα.

«Ρωτάει αν θα έρθει μαζί σου και ο Άντι.»

«Όχι.» Σταμάτησα για να αντιμετωπίσω το αίσθημα ναυτίας που ένοιωσα να με κατακλύζει. Η σχέση μου με τον Άντι είχε κρατήσει έξι χρόνια και, όσο κι αν ήμουν χαρούμενη που είχα ξεμπερδέψει μαζί του, αυτή η μεγάλη αλλαγή στη ζωή μου εξακολουθούσε να μου φαίνεται εξωπραγματική. «Τον παράτησα.»

Την άκουσα να παίρνει μια σύντομη, κοφτή ανάσα. «Εσύ πώς είσαι;»

«Μια χαρά.» Ήταν αλήθεια. Νομίζω ότι ως εκείνη τη στιγμή δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο μια χαρά ήμουν.

«Θεωρώ πως είναι η σωστότερη απόφαση που πήρες ποτέ», μου είπε εκείνη. Σταμάτησε για λίγο για ν' ακούσει τον Μπένετ που κάτι της έλεγε δίπλα της. «Ο Μπένετ λέει πως θα σκίσεις τους αιθέρες της χώρας σαν πύραυλος.»

Δάγκωσα το χείλι μου για να καταπνίξω ένα χαμόγελο. «Δεν είμαι και τόσο μακριά, εδώ που τα λέμε. Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι στο αεροδρόμιο.»

Η Χλόη έβγαλε μερικές άναρθρες κραυγές ενθουσιασμού και υποσχέθηκε να έρθει να με πάρει απ' το αεροδρόμιο ΛαΓκουάρντια.

Χαμογέλασα, έκλεισα το τηλέφωνο κι έδωσα το εισιτήριό μου στον υπάλληλο πίσω απ' το γκισέ. Σκεφτόμουν ότι ένας κομήτης έχει μια πολύ συγκεκριμένη τροχιά, είναι πολύ προσηλωμένος στον στόχο του. Εγώ έμοιαζα μάλλον περισσότερο με ένα ηλικιωμένο άστρο που, έχοντας ξεμείνει από καύσιμα, η ίδια του η βαρύτητα το τραβάει προς το κέντρο του και το συνθλίβει. Ξέμεινα από ενέργεια για την υπερβολικά ωραία

ζωή μου, την υπερβολικά προβλέψιμη δουλειά μου, τη στερημένη από αγάπη σχέση μου –στα είκοσι εφτά μου, ήμουν κιόλας εξαντλημένη. Η ζωή μου στο Σικάγο κατέρρευσε από το ίδιο της το βάρος, σαν ένα άστρο, γι' αυτό και αποφάσισα να φύγω. Τα γιγάντια άστρα αφήνουν πίσω τους μαύρες τρύπες. Τα μικρά άστρα αφήνουν πίσω τους λευκούς νάνους. Εγώ αφήνα πίσω μου μόνο μια σκιά. Θα έπαιρνα μαζί μου όλο το φως μου.

Ήμουν έτοιμη να ξεκινήσω απ' την αρχή σαν πύραυλος: να ανεφοδιαστώ σε καύσιμα, να πάρω φωτιά και να διασχίσω φλεγόμενη τον ουρανό.

Ένα

«Αν δεν φορέσεις το ασημί φόρεμα, θα σε πνίξω!» φώναξε η Τζούλια από τη «ζώνη της κουζίνας», όπως είχα αρχίσει να αποκαλώ τον συγκεκριμένο χώρο. Σε καμία περίπτωση δεν ήταν αρκετά μεγάλος ώστε να μπορεί κανείς να τον θεωρήσει μια πλήρως εξοπλισμένη κουζίνα.

Είχα μετακομίσει από μια τεράστια, αχανή βικτοριανή βίλα των προαστίων του Σικάγου σ' ένα πολύ κομψό διαμέρισμα στο Ιστ Βίλατζ περίπου στο μέγεθος του πρώην καθιστικού μου. Φάνταζε ακόμα μικρότερο όταν ξεπακετάρισα, τακτοποίησα τα πάντα στη θέση τους και προσκάλεσα στο σπίτι τούς δύο πιο στενούς φίλους μου. Ο χώρος του καθιστικού-τραπεζαρίας-κουζίνας περιβαλλόταν από τεράστια παράθυρα σε προεξοχή, ωστόσο το αποτέλεσμα θύμιζε λιγότερο ανάκτορο και περισσότερο γυάλα για χρυσόψαρο. Η Τζούλια θα έμενε μόνο για το Σαββατοκύριακο, για να γιορτάσουμε το γεγονός, όμως ήδη με είχε ρωτήσει τουλάχιστον εκατό φορές γιατί είχα επιλέξει να μείνω σ' ένα τόσο μικρό σπίτι.

Η αλήθεια είναι ότι το είχα επιλέξει επειδή διέφερε εντελώς από οτιδήποτε ήξερα έως τότε. Κι επειδή, όταν μετακομίζεις κανείς στη Νέα Υόρκη χωρίς να έχει φροντίσει να εξασφαλίσει κάπου να μείνει, το πιθανότερο είναι να βρει ένα διαμέρισμα καρυδότσουφλο.

Στην κρεβατοκάμαρα, τράβηξα προς τα κάτω την άκρη του μικροσκοπικού φορέματος με τις παγέτες και κοίταξα τα ατελείωτα κατάλευκα πόδια που θα πρόσφερα σε κοινή θέα εκείνο το βράδυ. Εκνευρίστηκα που η πρώτη ενστικτώδης σκέψη μου ήταν αν ο Άντι θα το θεωρούσε υπερβολικά αποκαλυπτικό, ενώ η δεύτερη επίσης ενστικτώδης σκέψη μου ήταν ότι το γούσταρα τρελά. Έπρεπε να διαγράψω το συντομότερο από τον σκληρό δίσκο του μυαλού μου όλα τα προγράμματα που είχαν να κάνουν με τον Άντι.

«Πες μου έναν καλό λόγο για να μην το φορέσω.»

«Δεν βρίσκω κανέναν.» Η Χλόη μπήκε στο υπνοδωμάτιο φορώντας ένα σκούρο μπλε φόρεμα που την αγκάλιαζε σαν αύρα. Ήταν μια θεά, όπως πάντα. «Θα πιούμε και θα χορέψουμε, άρα είναι δεδομένο ότι θα δείξουμε και λίγο μπούτι.»

«Δεν ξέρω πόσο μπούτι θέλω να δείξω», είπα. «Σκοπεύω να παραμείνω πιστή στον τίτλο του αδέσμευτου κοριτσιού που πρόσφατα κατέκτησα.»

«Να ξέρεις ότι κάποιες γυναίκες εκεί θα δείξουν μέχρι και τον κώλο τους, άρα δεν θα είσαι σαν τη μύγα μέσ' στο γάλα, αν αυτό σε ανησυχεί», απάντησε εκείνη γνέφοντας χαμηλά προς τον δρόμο. «Εξάλλου, δεν προλαβαίνεις ν' αλλάξεις. Η λιμουζίνα είναι κάτω και μας περιμένει.»

«Εσύ θα έπρεπε να δείξεις τον κώλο σου. Εσύ πέρασες τις τρεις προηγούμενες εβδομάδες κάνοντας ηλιοθεραπεία γυμνή και πίνοντας όλη μέρα κοκτέιλ σε μια γαλλική βίλα», της απάντησα.

Η Χλόη έσκασε ένα πονηρό χαμόγελο και με πήρε απ' το χέρι. «Πάμε, κούκλα. Τις τελευταίες εβδομάδες τις πέρασα με το Όμορφο Κάθαρμο. Τώρα ανυπομονώ να περάσω μια βραδιά με τα κορίτσια.»

Μπήκαμε στο αυτοκίνητο που μας περίμενε και η Τζούλια άνοιξε τη σαμπάνια. Με την πρώτη διεγερτική, αφρώδη γουλιά, όλος ο κόσμος γύρω μου έμοιαζε να εξατμίζεται μέχρι που γίναμε απλώς τρία κορίτσια μέσα σε μια λιμουζίνα που έτρεχε σαν βολίδα πηγαίνοντάς μας να γιορτάσουμε μια νέα ζωή.

Κι εκείνο το βράδυ δεν θα γιορτάζαμε απλώς την άφιξή μου στη Νέα Υόρκη: η Χλόη Μιλς θα παντρευόταν, η Τζούλια είχε έρθει να μας επισκεφθεί και η Σάρα είχε μόλις χωρίσει κι έπρεπε να ζήσει τη ζωή της.

Το κλαμπ ήταν σκοτεινό, εκκωφαντικό, γεμάτο κορμιά που λικνίζονταν –στην πίστα, στους διαδρόμους, δίπλα στην μπάρρα. Η ντιτζέι έβαζε μουσική από το μικρό βάθρο της και οι αφίσες που ήταν κολλημένες τριγύρω υπόσχονταν ότι ήταν η πιο προχωρημένη, η πιο καυτή ντιτζέι που είχε να επιδείξει το Τσέλσι.

Η Τζούλια και η Χλόη έδειχναν να βρίσκονται στο στοιχείο τους. Εγώ ένιωθα ότι μέχρι τότε είχα περάσει το μεγαλύτερο μέρος της παιδικής και της ενήλικης ζωής μου σε ήρεμες, καθωσπρέπει εκδηλώσεις. Τώρα θα έλεγε κανείς ότι είχα ξεφύγει από τις σελίδες της γαλήνιας ζωής μου στο Σικάγο, για να βρεθώ στην καρδιά του νεοϋορκέζικου παραμυθιού.

Ήταν τέλεια.

Άνοιξα δρόμο σπρώχνοντας για να φτάσω έως το μπαρ –με κατακόκκινα μάγουλα, μουσκεμένα μαλλιά και νιώθοντας ότι είχα πολλά χρόνια να χρησιμοποιήσω έτσι τα πόδια μου.

«Παρακαλώ!» φώναξα, προσπαθώντας να τραβήξω την προσοχή του μπάρμαν. Χωρίς να έχω ιδέα τι σήμαιναν όλα αυτά, είχα ήδη παραγγείλει κοκτέιλ υγρές ρώγες, αναδευτήρες

τσιμέντου και ροζ βυζάκια. Το κλαμπ ήταν πατείς με πατώ σε και η μουσική ήταν τόσο δυνατή που έκανε τα κόκαλά μου να τρίζουν, οπότε ο τύπος δεν υπήρχε περίπτωση να γυρίσει να με κοιτάξει. Η αλήθεια είναι ότι ήταν πολύ απασχολημένος και ήταν μάλλον λίγο σπαστικό να του ζητάω να ετοιμάσει τρία βαρετά σφηνάκια... Εγώ όμως είχα μια μεθυσμένη, πρόσφατα αρραβωνιασμένη φίλη που κόντευε ν' ανοίξει τρύπες με τα τακούνια της στην πίστα. Και αυτή η φίλη μου ήθελε να πιει κι άλλα σφηνάκια.

«Ει!» φώναξα χτυπώντας την παλάμη μου στην επιφάνεια του μπαρ.

«Το παλικάρι σε αγνοεί επιδεικτικά, δεν νομίζεις;»

Σήκωσα το βλέμμα μου ψηλά –πολύ ψηλά– στον άντρα που ήταν στριμωγμένος δίπλα μου στην μπάρα. Ήταν ψηλός σαν σεκόγια κι έγνεψε με το κεφάλι προς τον μπάρμαν για να εξηγήσει τι ήθελε να πει. «Ποτέ δεν φωνάζεις έτσι σ' έναν μπάρμαν, Γλύκα. Ειδικά με αυτά που πρόκειται να παραγγείλεις» ο Πιτ σιχαίνεται τα κοριτσίστικα ποτά.»

Η απόλυτη γκαντεμιά. Να γνωρίσω έναν τέλειο γκόμενο λίγες μόλις μέρες αφότου ορκίστηκα να μην ξανασchoληθώ ποτέ με άντρες. Και μάλιστα έναν άντρα με βρετανική προφορά. Το σύμπαν μου έπαιζε βρόμικα παιχνίδια.

«Κι εσύ πού ξέρεις τι σκοπεύω να παραγγείλω;» Το ειρωνικό χαμόγελό μου προσπάθησε γενναία να μοιάσει στο δικό του, μόνο που μου προέκυψε κάπως ζαλισμένο. Ευτυχώς που είχα ήδη κατεβάσει μερικά ποτά, γιατί η νηφάλια Σάρα θα επικοινωνούσε μόνο με μονοσύλλαβες απαντήσεις, ένα αμήχανο νεύμα του κεφαλιού, κι αυτό ήταν όλο! «Μπορεί να ήθελα ένα ποτήρι Guinness. Πού ξέρεις;...»

«Δεν νομίζω. Όλο το βράδυ σε βλέπω να παραγγέλνεις κάτι μικροσκοπικά μοβ ποτά.»

Με παρακολουθούσε όλο το βράδυ; Δεν ήμουν σίγουρη αν αυτό ήταν υπέροχο ή κάπως ανατριχιαστικό.

Έριξα το βάρος μου στο άλλο πόδι κι εκείνος μιμήθηκε τις κινήσεις μου. Είχε πρόσωπο με γωνίες, τετράγωνο πιγούνι, μια καλοσμιλεμένη κοιλότητα κάτω απ' τα ζυγωματικά, βλέμμα βαθύ και σκοτεινό, έντονα φρύδια κι ένα ωραίο λακκάκι που σχηματιζόταν στο αριστερό του μάγουλο όταν χαμογελούσε. Ήταν πολύ πιο ψηλός από ένα και ογδόντα πέντε κι είχε ένα κορμί που τα χέρια μου θα χρειάζονταν πολλά φεγγάρια για να το εξερευνήσουν.

Καλώς ήλθατε στο Μεγάλο Μήλο.

Ο μπάρμαν επέστρεψε και κοίταξε τον άντρα που στεκόταν δίπλα μου περιμένοντας την παραγγελία του. Ο όμορφος ξένος μου, χωρίς καν να υψώσει τον τόνο της βαθιάς φωνής του, είπε χωρίς να καταβάλει την παραμικρή προσπάθεια: «Τρία δάχτυλα Macallan's, Πιτ, και ό,τι παραγγέλνει η κυρία. Δεν περιμένει και λίγο, δεν νομίζεις;» Στράφηκε σ' εμένα μ' ένα χαμόγελο που ζέστανε κάτι που κοιμόταν βαθιά στην κοιλιά μου. «Πόσα δάχτυλα θέλεις;»

Τα λόγια του έσκασαν σαν βόμβα στο μυαλό μου και οι φλέβες μου γέμισαν αδρεναλίνη. «Τι είπες;»

Η αθωότητα προσωποποιημένη. Καλή προσπάθεια, όμως εγώ κατάλαβα από τον τρόπο που μισόκλεισε τα μάτια του ότι δεν υπήρχε ούτε ένα κύτταρο αθωότητας σε όλο του το κορμί.

«Αν κατάλαβα καλά, μου πρότεινες τρία δάχτυλα;» ρώτησα.

Εκείνος γέλασε κι άπλωσε ανάμεσά μας πάνω στο μπαρ τη μεγαλύτερη παλάμη που είχα δει ποτέ μου. Τα δάχτυλά του θα μπορούσαν να τυλιχτούν γύρω από μια μπάλα του μπάσκετ και να την καλύψουν. «Θα σε συμβούλευα να ξεκινήσεις με δύο, Γλύκα.»

Τον παρατήρησα καλύτερα. Φιλικό βλέμμα. Στεκόταν, όχι υπερβολικά κοντά μου, αλλά αρκετά κοντά για να καταλάβω ότι είχε έρθει σ' αυτό το σημείο του μπαρ με σκοπό να μου μιλήσει. «Το 'πιασα το υπονοούμενο.»

Ο μπάρμαν χτύπησε την μπάρα με τα δάχτυλά του και με ρώτησε τι ήθελα να παραγγείλω. Ξερόβηξα για να πάρω κουράγιο. «Τρεις πίπες.» Αγνόησα το εκνευρισμένο ξεφύσημά του και στράφηκα ξανά προς τον ξένο μου.

«Δεν ακούγεσαι για Νεοϋορκέζα», είπε μ' ένα χαμόγελο που μίκρυνε λίγο αλλά δεν χάθηκε από τα συνεχώς γελαστά του μάτια.

«Ούτε κι εσύ.»

«Σωστό κι αυτό. Γεννήθηκα στο Λιντς, δούλεψα στο Λονδίνο και ήρθα εδώ πριν από έξι χρόνια.»

«Πέντε μέρες», δήλωσα στρέφοντας τον αντίχειρά μου στο στήθος μου. «Από το Σικάγο. Η εταιρεία στην οποία δούλευα άνοιξε εδώ γραφεία και μ' έστειλαν να αναλάβω το Οικονομικό Τμήμα.»

Τέλεια, Σάρα. Άφθονες πληροφορίες. Στρώνεις τον δρόμο για τον τρελό δολοφόνο με το πριόνι.

Είχα τόσο καιρό να κοιτάξω άλλον άντρα. Ο Άντι ήταν ειδικός σε τέτοιου είδους καταστάσεις, όμως εγώ δυστυχώς είχα ξεχάσει εντελώς να φλερτάρω. Έριξα μια ματιά προς το μέρος όπου περίμενα να δω την Τζούλια και τη Χλόη να χορεύουν, αλλά δεν μπόρεσα να τις ξεχωρίσω μέσ' στο πλήθος των κορμιών πάνω στην πίστα. Είχα σκουριάσει σε σχέση με αυτό το τελετουργικό, σαν να ήμουν ξανά παρθένα.

«Οικονομικά; Είμαι κι εγώ άνθρωπος των αριθμών», είπε εκείνος και περίμενε να στρέψω ξανά το βλέμμα μου επάνω του για να πλατύνει μερικούς πόντους το χαμόγελό του. «Είναι ωραίο να υπάρχουν και γυναίκες στον χώρο. Έχουμε πήξει από

γκρινιάρηδες τύπους με παντελόνια που κάνουν συναντήσεις απλώς και μόνο για ν' ακούν τον εαυτό τους να λέει τα ίδια πράγματα ξανά και ξανά.»

Του απάντησα χαμογελώντας. «Γίνομαι κι εγώ γκρινιάρια μερικές φορές. Κι επίσης μερικές φορές φοράω παντελόνια.»

«Δεν είχα καμία αμφιβολία ότι φοράς παντελόνια.»

Τον κοίταξα διερευνητικά. «Αυτό μάλλον σημαίνει κάτι διαφορετικό για εσάς τους Άγγλους, έτσι;» Αυτή τη φορά δεν έπιασα το υπονοούμενο.

Το γέλιο του απλώθηκε ζεστό πάνω στο δέρμα μου. «Στην Αγγλία "παντελόνια" λέμε αυτά που εσείς τόσο άχαρα αποκαλείτε "εσώρουχα".» Ήταν τόσο σέξι ο τρόπος που μιλούσε, ώστε ένιωσα κάτι μέσα μου να λιώνει. Ενώ είχα μείνει να τον κοιτάζω σαν χαζή, ο ξένος μου έγειρε στο πλάι το κεφάλι και με περιεργάστηκε από πάνω έως κάτω. «Είσαι πολύ γλυκιά. Δεν φαίνεσαι κορίτσι που συχνάζει σε τέτοια μέρη.»

Είχε δίκιο. Δηλαδή ήταν τόσο προφανές; «Δεν ξέρω πώς πρέπει να το πάρω αυτό.»

«Να το πάρεις σαν κομπλιμέντο. Είσαι ό,τι πιο δροσερό υπάρχει εδώ μέσα.» Ξερόβηξε και κοίταξε τον Πιτ που έφερνε τα σφηνάκια μου. «Γιατί κουβαλάς όλα αυτά τα γλοιώδη ποτά στην πίστα;»

«Η φίλη μου μόλις αρραβωνιάστηκε. Ας πούμε πως η κοριτοσπαρέα έχει έξοδο σήμερα.»

«Άρα μάλλον δεν θα φύγεις από εδώ μέσα μαζί μου.»

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μία κι ύστερα άλλη μία φορά, *εμβρόντητη*. Η ευθύτητα της πρότασής του με έβγαζε και επίσημα έξω απ' τα νερά μου. Πολύ έξω απ' τα νερά μου. «Τι... να κάνω; Όχι.»

«Κρίμα...»

«Μα είσαι σοβαρός; Μόλις γνωριστήκαμε.»

«Και ήδη νιώθω μια ακατανίκητη επιθυμία να σε καταβροχθίσω.» Άρθρωνε αργά τις λέξεις του που ακούγονταν σχεδόν σαν ψίθυρος αλλά κουδούνιζαν στο κεφάλι μου σαν συναυλία από κύμβαλα. Ήταν φανερό ότι ήταν εξοικειωμένος με μια τέτοιου είδους επικοινωνία –προτάσεις για σεξ χωρίς δεσμεύσεις– και, παρ’ όλο που εγώ δεν ήμουν, όταν τα μάτια μου καρφώθηκαν στα δικά του, κατάλαβα ότι θα τον ακολουθούσα οπουδήποτε.

Τα σφηνάκια που είχα πιει με χτύπησαν όλα μαζί στο κεφάλι και παραπάτησα λίγο μπροστά του. Με στήριξε πιάνοντας τον ώμο μου και χαμογελώντας μου από ψηλά.

«Ήρεμα, Γλύκα.»

Ανοιγόκλεισα τα μάτια για να συνέλθω κι ένιωσα το μυαλό μου να ξεθολώνει κάπως. «Ωραία λοιπόν, όταν με κοιτάζεις έτσι, το μόνο που θέλω είναι να σε βάλω κάτω, κι ένας Θεός ξέρει από πότε έχει να μου πετάξει τα μάτια έξω ένας άντρας.» Τον κοίταξα καλά καλά από την κορυφή ως τα νύχια. Κάθε επίφαση μιας καθωσπρέπει συμπεριφοράς προφανώς είχε κάνει φτερά. «Και κάτι μου λέει ότι θα τα κατάφερνες και με το παραπάνω –θέλω να πω, διάολε, δεν χορταίνω να σε κοιτάζω.»

Και τον κοίταξα. Ξανά. Πήρα βαθιά ανάσα και τα μάτια μου συνάντησαν το παιχνιδιάρικο χαμόγελό του. «Από την άλλη, δεν έχω καμακωθεί ποτέ από κάποιον ξένο σε μπαρ, κι έχω έρθει εδώ με τις φίλες μου για να γιορτάσουμε τον γάμο της μίας απ’ αυτές. Και αυτό ακριβώς θα κάνουμε», είπα παίρνοντας τα σφηνάκια μου.

Κούνησε μία φορά το κεφάλι αργά, και το χαμόγελό του έγινε λίγο πιο φωτεινό, λες και είχε μόλις δεχτεί μια πρόσκληση σε μονομαχία. «Εντάξει.»

«Τα λέμε λοιπόν.»

«Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία.»

«Απόλαυσε τα τρία σου δάχτυλα, ξένε.»
Εκείνος γέλασε. «Κι εσύ τις πίπες σου.»

Βρήκα τη Χλόη και την Τζούλια να έχουν καταρρεύσει ιδρωμένες στο τραπέζι κι έβαλα τα σφηνάκια μπροστά τους. Η Τζούλια έδωσε το ένα στη Χλόη και σήκωσε το δικό της ψηλά.

«Εύχομαι όλες οι πίπες σας να κατεβαίνουν κάτω το ίδιο εύκολα.» Έσκυψε, τύλιξε με το στόμα της το χείλος του ποτηριού, σήκωσε και τα δύο χέρια ψηλά στον αέρα κι έγειρε πίσω το κεφάλι, κατεβάζοντας ολόκληρο το σφηνάκι χωρίς καμία δυσκολία.

«Χριστέ μου...» ψέλλισα κοιτάζοντάς την με δέος, ενώ εκείνη τη στιγμή η Χλόη έσκαγε στα γέλια δίπλα μου. «Έτσι πρέπει να το κάνω κι εγώ;» ψιθύρισα κοιτάζοντας γύρω μου. «Σαν να παίρνω *πραγματικά* πίπα;»

«Είναι θαύμα ότι ακόμα μου έρχεται καμιά φορά, αντανakλαστικά, να κάνω εμετό.» Η Τζούλια με μάλλον άκομψο τρόπο σκούπισε με το μπράτσο της το στόμα και το σαγόνι της εξηγώντας: «Στο κολέγιο συμμετείχα σε πολλούς διαγωνισμούς κατανάλωσης μπίρας με εκείνα τα μαραφέτια που τα χώνεις στο λαρύγγι σου. Άντε λοιπόν.» Σκούνησε τη Χλόη. «Άσπρο πάτο.»

Η Χλόη έσκυψε στο τραπέζι και πήρε το σφηνάκι χωρίς να χρησιμοποιήσει τα χέρια, όπως είχε κάνει η Τζούλια. Ήρθε η σειρά μου. Οι δύο φίλες μου στράφηκαν προς το μέρος μου.

«Γνώρισα έναν σέξι γκόμενο», είπα χωρίς να το πολυσκεφτώ. «Πολύ σέξι. Άσε που είναι δύο μέτρα.»

Η Τζούλια έμεινε με ανοιχτό το στόμα. «Και τι κάθεται τότε και παίρνεις *ψεύτικες* πίπες μαζί μας;»

Γέλασα κουνώντας το κεφάλι. Δεν είχα πρόχειρη καμία απάντηση. Θα μπορούσα να είχα φύγει μαζί του. Κάποια άλλη, πιο θαρραλέα, στη θέση μου θα μπορούσε πράγματι να φτάσει στο βασίλειο με τις πίπες. «Είπαμε να βγούμε σαν κοριτσοπαρέα. Εσύ θα μείνεις εδώ μόνο δύο μέρες. Είμαι μια χαρά.»

«Κόψε τις μαλακίες και πήγαινε να πηδηχτείς.»

Η Χλόη πήρε το μέρος μου: «Εγώ απλώς χαίρομαι που γνώρισες κάποιον και τον βρήκες σέξι. Καιρό είχα να δω στο πρόσωπό σου αυτό το ευτυχισμένο χαμόγελο που έχει να κάνει με τους άντρες.» Το ξανασκέφτηκε λίγο και το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπό της. «Εδώ που τα λέμε, ποτέ δεν σ' έχω δει με αυτό το ευτυχισμένο χαμόγελο που έχει να κάνει με τους άντρες.»

Όταν αυτή η αλήθεια έπεσε κάπως ωμά στο τραπέζι, σήκωσα το σφηνάκι μου αγνοώντας τις διαμαρτυρίες της Τζούλιας ότι είχα χάσει τη φόρμα μου και το κατέβασα. Ήταν γλυκό, ήταν υπέροχο, ό,τι ακριβώς χρειαζόμουν για να σβήσω απ' το μυαλό μου τον μαλάκα από το Σικάγο και τον όμορφο ξένο απ' το μπαρ. Έσυρα τις φίλες μου στην πίστα.

Αμέσως ένιωσα σαν να μην είχα κόκαλα μα ούτε και μυαλό, υπέροχα ελεύθερη. Η Χλόη και η Τζούλια χοροπηδούσαν γύρω μου, τραγουδούσαν με όλη τους τη δύναμη τους στίχους των τραγουδιών, γίνονταν ένα με τη μάζα των ιδρωμένων κορμιών που μας είχαν περικυκλώσει. Ήθελα ν' απολαύσω τα νιάτα μου. Μακριά από τη ρουτίνα, από την προγραμματισμένη σε κάθε της λεπτομέρεια ζωή μου στο Σικάγο, συνειδητοποιούσα ότι δεν τα είχα χαρεί όπως έπρεπε. Μόνο εδώ, κάτω απ' τους ήχους των κομματιών που έπαιζε η ντιτζέι, συνειδητοποιούσα πώς θα μπορούσα να είχα περάσει τα χρόνια μου μετά τα είκοσι: κάτω απ' τα φώτα, χορεύοντας και φορώντας μίνι φούστες, γνωρίζοντας άντρες που θα ήθελαν να με κατα-

βροχθίσουν, παρέα με τις φίλες μου που ήταν ελεύθερες, ανέμελες και απολάμβαναν τη νιότη τους.

Δεν ήταν ανάγκη να πάω να συγκατοικήσω με το αγόρι μου από τα είκοσι δύο μου.

Θα μπορούσα να είχα ζήσει έξω από τον ασφυκτικό κόσμο των κοινωνικών κανόνων και των συμβατικών συμπεριφορών.

Θα μπορούσα να ήμουν *αυτό* το κορίτσι που χτυπιέται στην πίστα ντυμένο στην τρίχα.

«Πόσο χαίρομαι που είσαι εδώ!» φώναξε η Χλόη πιο δυνατά απ' τη μουσική.

Ενώ ήμουν έτοιμη να της απαντήσω με έναν παρόμοιο μεθυσμένο όρκο φιλίας, ακριβώς πίσω απ' τη Χλόη, μακριά από τα φώτα της πίστας, είδα τον όμορφο ξένο μου. Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν και κανένας απ' τους δυο μας δεν κοίταξε αλλού. Έπινε με μικρές γουλιές τα τρία δάχτυλα από το ουίσκι του, παρέα με κάποιον φίλο του, και δεν φάνηκε να ξαφνιαστεί καθόλου που τον έπιασα να με κοιτάζει. Προφανώς παρακολουθούσε εδώ και ώρα την κάθε κίνησή μου.

Το γεγονός αυτό είχε μεγαλύτερη επίδραση επάνω μου κι από το αλκοόλ. Ένιωσα κάθε εκατοστό του δέρματός μου να φλέγεται, ενώ μια δυνατή φλόγα φούντωνε στο στήθος μου και προχωρούσε παρακάτω: πέρασε τα πνευμόνια μου κι έφτασε βαθιά στην κοιλιά μου. Εκείνος σήκωσε το ποτήρι του, ήπιε μια γουλιά και χαμογέλασε. Ένιωσα τα μάτια μου να κλείνουν αργά.

Ήθελα να χορέψω για κείνον.

Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα νιώσει τόσο σέξι, τόσο κυρίαρχη των επιθυμιών μου. Είχα πάρει το μεταπτυχιακό μου, είχα βρει μια καλοπληρωμένη δουλειά, είχα καταφέρει ακόμα και να κάνω κάποιες αλλαγές στη διακόσμηση του σπιτιού μου.

Όμως ποτέ δεν είχα νιώσει τόσο έντονα ότι ήμουν μια ενήλικη γυναίκα όσο το ένιωθα αυτή τη στιγμή που χόρευα σαν τρελή κι ένας όμορφος ξένος με παρακολουθούσε απ' τη σκοτεινή γωνιά του.

Έτσι ήθελα να ξεκινήσω την καινούρια μου ζωή –από αυτήν ακριβώς τη στιγμή.

Τι εννοούσε όταν είπε ότι ήθελε να με καταβροχθίσει; Μιλούσε κυριολεκτικά –να χώσει το κεφάλι του ανάμεσα στα μπούτια μου, να μου χουφτώσει τον κώλο και ν' ανοίξει τα χείλη μου; Ή μήπως να βρεθεί από πάνω μου, μέσα μου, να ρουφήξει το στόμα και τον λαιμό και το στήθος μου;

Ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό μου και αμέσως τέντωσα τα χέρια μου προς το ταβάνι. Ένιωθα την άκρη από το φόρεμά μου να σκαρφαλώνει πιο ψηλά στα πόδια μου. Δεν έδινα δεκάρα. Αναρωτήθηκα αν εκείνος το πρόσεξε. *Ευχόμουν* να το είχε προσέξει.

Αν υποψιαζόμουν ότι ο ξένος μου είχε φύγει, η μαγεία της στιγμής θα χανόταν. Αποφάσισα λοιπόν να μην ξανακοιτάξω προς το μέρος του. Δεν ήμουν συνηθισμένη στο πρωτόκολλο του φλερτ στα μπαρ. Το ενδιαφέρον του μπορεί να διαρκούσε μόνο πέντε δευτερόλεπτα, μπορεί και ολόκληρο το βράδυ. Δεν είχε σημασία. Εγώ θα τον φανταζόμουν εκεί, κρυμμένο στο σκοτάδι, όση ώρα θα χόρευα στην πίστα κάτω απ' τα έντονα φώτα της. Είχα συνηθίσει να μην αντλώ θερμό ερωτικό ενδιαφέρον από τον Άντι, όμως τώρα ήθελα το βλέμμα αυτού του αγνώστου να μου καίει το δέρμα και να φτάνει ως την καρδιά μου που χτυπούσε σαν τρελή μέσα στο στήθος μου.

Αφέθηκα να με παρασύρει η μουσική, η ανάμνηση του χειριού του πάνω στον ώμο μου, των σκούρων ματιών του και του ήχου των λέξεων *να σε καταβροχθίσω*.

Να σε καταβροχθίσω.

Το ένα τραγούδι έφερε το άλλο κι ύστερα ακόμα ένα, και πριν αναδυθώ στην επιφάνεια για να πάρω ανάσα, τα χέρια της Χλόης αγκάλιασαν τους ώμους μου. Γελούσε μέσ' στο αυτί μου και χοροπηδούσε συντονισμένη μαζί μου.

«Απέκτησες κοινό!» φώναξε τόσο δυνατά πάνω απ' τη μουσική που πισωπάτησα με έναν μορφασμό.

Έγνεψε με το κεφάλι προς το πλάι και μόνο τότε αντιλήφθηκα ότι με είχε περικυκλώσει μια αντροπαρέα με κολλητά μαύρα ρούχα που κοπανούσαν με κινήσεις γεμάτες υπονοούμενα τον αέρα γύρω τους. Στράφηκα ξανά προς τη Χλόη και είδα τα μάτια της να λάμπουν με το τόσο οικείο βλέμμα αυτής της γυναίκας που δεν κώλωνε πουθενά, που είχε καταφέρει με το σπαθί της να βρεθεί στην κορυφή μιας από τις μεγαλύτερες διαφημιστικές εταιρείες στον κόσμο και καταλάβαινε πολύ καλά τι σήμαινε αυτή η βραδιά για μένα. Εντελώς ξαφνικά, δροσερός αέρας χάιδεψε το δέρμα μου από τους ανεμιστήρες της οροφής κι εγώ επανήλθα στην πραγματικότητα, με την ίδια χαζοχαρούμενη διάθεση, επειδή βρισκόμουν στη Νέα Υόρκη για να κάνω μια πραγματικά νέα αρχή. Και πραγματικά περνούσα τέλεια.

Πίσω απ' τη Χλόη όμως η σκοτεινή γωνιά ήταν άδεια. Δεν υπήρχε κανένας ξένος να με παρακολουθεί.

Το στομάχι μου σφίχτηκε λίγο. «Πάω μισό λεπτό στην τουαλέτα», της είπα.

Γλίστρησα ανάμεσα στον κύκλο της αντροπαρέας, κατέβηκα απ' την πίστα και ακολούθησα τις πινακίδες προς τον δεύτερο όροφο ο οποίος ουσιαστικά ήταν ένας εξώστης με θέα σε όλο το κλαμπ. Προχώρησα σ' έναν στενό διάδρομο και μπήκα στις τουαλέτες. Ο φωτισμός ήταν τόσο έντονος που ένιωσα μια σουβλιά να διαπερνά τα μάτια μου μέχρι το πίσω μέρος του κρανίου μου. Παραδόξως, ο χώρος ήταν άδειος και η μου-

σική απ' τον κάτω όροφο ακουγόταν σαν να έβγαινε μέσα από νερό.

Πριν ξαναβγώ έξω, έφτιαξα τα μαλλιά μου κι έδωσα συγχαρητήρια στον εαυτό μου που είχα βάλει ένα φόρεμα που δεν τσαλακώνεται. Ανανέωσα το κραγιόν μου.

Βγαίνοντας απ' την πόρτα έπεσα πάνω σ' έναν πελώριο άντρα.

Πλάι στην μπάρα, είχαμε σταθεί ο ένας κοντά στον άλλο, όχι όμως τόσο κοντά. Όχι με το πρόσωπό μου να πλησιάζει τον λαιμό του και τη φυσική μυρωδιά του να με τυλίζει. Δεν ήταν σαν τη μυρωδιά των αντρών που χόρευαν στην πίστα αρωματισμένοι. Εκείνος μύριζε απλώς φρεσκάδα, σαν ένας άντρας που φρόντιζε την καθαριότητα των ρούχων του κι επίσης είχε μια ιδέα ούισκι στα χείλη του.

«Γεια σου, Γλύκα.»

«Γεια σου, ξένε.»

«Σε κοιτάζα που χόρευες, μικρό, τρελιάρικο κορίτσι.»

«Σε είδα.» Ανάσαινα με δυσκολία. Ένιωθα τα πόδια μου να τρέμουν, σαν να μην ήξεραν αν έπρεπε να καταρρεύσουν ή να συνεχίσουν να χοροπηδάνε ρυθμικά στην πίστα. Δάγκωσα το κάτω χέιλι μου, πνίγοντας ένα χαμόγελο. «Πολύ μυστήριοι είσαι. Γιατί δεν ήρθες να χορέψεις μαζί μου;»

«Επειδή πιστεύω ότι προτιμάς να σε βλέπουν.»

Ξεροκατάπια κοιτάζοντάς τον έκπληκτη, χωρίς να μπορώ να πάρω το βλέμμα μου από πάνω του. Δεν ήμουν σίγουρη τι χρώμα είχαν τα μάτια του. Στο μπαρ νόμιζα ότι ήταν καστανά. Σ' αυτό το σημείο όμως του κλαμπ, πάνω απ' τα φωτορυθμικά, ένα πιο ανοιχτόχρωμο βλέμμα έλαμπε μπροστά μου. Πρασινωπό, χρυσαφί, υπνωτιστικό. Όχι μόνο ήξερα ότι με κοιτάζε –κι αυτό μου άρεσε– αλλά είχα χορέψει υπό την επήρεια της φαντασίωσης ότι με καταβρόχθιζε.

«Με φανταζόσουν να καυλώνω;»

Ανοιγόκλεισα τα μάτια. Η ευθύτητά του μου προκαλούσε αμηχανία. Υπήρχαν άραγε πάντα τέτοιοι άντρες που έλεγαν ακριβώς αυτό που σκέφτονταν –και σκεφτόμουν κι εγώ– χωρίς ν' ακούγονται αγενείς, επικίνδυνοι ή πιεστικοί; Αυτός εδώ πώς τα κατάφερνε;

«Ουάου...» είπα με κομμένη την ανάσα. «Αλήθεια...;»

Μου έπιασε το χέρι, το κατέβασε και το πίεσε στην απόδειξη του ερεθισμού του που σάλεψε μέσα στην παλάμη μου. Χωρίς να το πολυσκεφτώ, τύλιξα γύρω του τα δάχτυλά μου. «Αυτό έγινε επειδή με είδες να χορεύω;»

«Δίνεις πάντα τόσο καλές παραστάσεις;»

Αν δεν είχα νιώσει κεραυνοβολημένη, θα είχα βάλει τα γέλια. «Ποτέ.»

Με περιεργάστηκε με βλέμμα πάντα γελαστό. Από τα χείλη του όμως καταλάβαινα ότι κάτι σκεφτόταν. «Πάμε σπίτι μου.»

Αυτή τη φορά γέλασα. «Όχι.»

«Έλα στο αυτοκίνητό μου.»

«Όχι. Δεν υπάρχει περίπτωση να φύγω απ' αυτό το κλαμπ μαζί σου.»

Έσκυψε κι έσκασε ένα μικρό, προσεκτικό φιλί στον ώμο μου πριν μου πει: «Μα θέλω πολύ να σ' αγγίξω.»

Δεν μπορούσα να προσποιηθώ ότι δεν το ήθελα κι εγώ. Ήταν σκοτεινά, τα φώτα αναβόσβηναν στον δικό τους ρυθμό και η μουσική έπαιζε τόσο δυνατά που φαινόταν να έχει κυριαρχήσει στον σφυγμό μου. Τι θα πάθαινα από μια τρελή βραδιά; Άλλωστε, ποιος ξέρει πόσες τέτοιες βραδιές είχε περάσει ο Άντι.

Τον οδήγησα απ' τον στενό διάδρομο σε μια μικρή απόμερη εσοχή που έβλεπε στο κουβούκλιο της ντιτζέι. Είχαμε στριμωχτεί σ' ένα αδιέξοδο, απομονωμένοι σε μια γωνιά, αλλά δεν

ήμασταν κρυμμένοι απ' τον κόσμο. Με εξαίρεση τον πίσω τοίχο του κλαμπ, ο υπόλοιπος χώρος γύρω μας ήταν ανοιχτός και μόνο ένα τζάμι που μας έφτανε ως τη μέση μάς εμπόδιζε από το να πέσουμε κάτω, στην πίστα. «Εντάξει λοιπόν. Άγγιξέ με εδώ που είμαστε.»

Σήκωσε το ένα του φρύδι και χάιδεψε με το δάχτυλό του την κλείδα μου, απ' τον έναν ώμο μέχρι τον άλλον. «Τι ακριβώς μου προτείνεις;»

Συνάντησα το παράξενα βαθύ βλέμμα του που έμοιαζε να διασκεδάζει με τα πάντα γύρω του. Έδειχνε φυσιολογικός, απόλυτα υγιής για κάποιον που με είχε ακολουθήσει μέσα σ' ένα ολόκληρο κλαμπ και μου είχε πει ωμά ότι ήθελε να μ' αγγίξει. Θυμήθηκα τον Άντι και το πόσο σπάνια –εκτός από τις φορές που ήθελε να κρατήσουμε τα προσχήματα– ζητούσε το άγγιγμά μου, τα λόγια μου, το *οτιδήποτε* δικό μου. Μήπως έτσι πήγαινε το πράγμα και με κείνον; Κάποια γυναίκα τον στρίμωχνε σε μια γωνία, του δινόταν κι εκείνος έπαιρνε αυτό που ήθελε πριν γυρίσει σπίτι σ' εμένα; Στο μεταξύ, η δική μου ζωή είχε γίνει τόσο μίζερη που με δυσκολία θυμόμουν πώς γέμιζα τις ατέλειωτες μοναχικές νύχτες μου.

Ήμουν άπληστη αν τα ήθελα όλα; Μια φοβερή καριέρα και μερικές τρελές στιγμές αραιά και πού;

«Πες μου ότι δεν είσαι ψυχοπαθής...»

Γελώντας έσκυψε και με φίλησε στο μάγουλο. «Εσύ με κάνεις να χάνω λίγο το μυαλό μου, κατά τα άλλα όμως, όχι, δεν είμαι.»

«Εγώ...» ξεκίνησα να λέω κι έπειτα χαμήλωσα το βλέμμα. Πίεσα με την παλάμη μου το στήθος του. Το γκρι πουλόβερ του ήταν υπέροχα μαλακό –μάλλον κασμιρένιο. Φορούσε σκούρο τζιν που εφάρμοζε τέλεια επάνω του. Τα μαύρα παπούτσια του ήταν σε άψογη κατάσταση. Τα πάντα πάνω του ήταν σχολα-

στικά προσεγμένα. «Εγώ μόλις μετακόμισα εδώ.» Ήταν μια μάλλον ικανοποιητική δικαιολογία για το πόσο έτρεμε το χέρι μου πάνω του.

«Και μια τέτοια στιγμή δεν σε κάνει να αισθάνεσαι και πολύ ασφαλής, έτσι;»

Έγνεψα καταφατικά. «Καθόλου.» Τότε όμως σηκώθηκα στις μύτες, τύλιξα το ένα χέρι μου γύρω απ' τον σβέρκο του και τον τράβηξα προς το μέρος μου. Ανταποκρίθηκε πρόθυμα, σκύβοντας και χαμογελώντας λίγο πριν ενωθούν τα χείλη μας. Το φιλί ήταν υπέροχα τρυφερό μα και υπέροχα παθιασμένο ταυτόχρονα, με το ουίσκι να ζεσταίνει τα χείλη μας. Εκείνος άφησε ένα μικρό βογκητό όταν άνοιξα το στόμα μου και του επέτρεψα να προχωρήσει και ο ήχος αυτός με έκανε να ανατριχιάσω. Ήθελα να νιώσω και τον παραμικρό ήχο που προερχόταν από κείνον.

«Έχεις τη γεύση της ζάχαρης. Πώς σε λένε;» ρώτησε.

Τότε ένιωσα το πρώτο πραγματικό κύμα πανικού. «Δεν χρειάζονται ονόματα.»

Τραβήχτηκε προς τα πίσω για να με κοιτάξει, με τα φρύδια ορθωμένα. «Και πώς θα σε λέω;»

«Όπως με έλεγες ως τώρα.»

«Γλύκα;»

Έγνεψα καταφατικά.

«Κι εσύ πώς θα με φωνάζεις λίγο πριν χύσεις;» Μου έδωσε άλλο ένα μικρό φιλί.

Η σκέψη αυτή έκανε την καρδιά μου να χοροπηδήσει στο στήθος μου. «Δεν νομίζω να έχει σημασία πώς θα σε φωνάζω, έτσι δεν είναι;»

Εκείνος σήκωσε τους ώμους. Υποχώρησε. «Όχι. Φαντάζομαι πως όχι.»

Πήρα το χέρι του και το ακούμπησα ψηλά στον μηρό μου. «Τον τελευταίο χρόνο έφτανα σε οργασμό μόνη μου.» Έφερα τα δάχτυλά του στην άκρη του φορέματός μου και του ψιθύρισα: «Πιστεύεις ότι μπορείς να το αλλάξεις αυτό;»

Ένωσα πάνω στα χείλη μου το χαμόγελό του όταν έσκυψε και με ξαναφίλησε. «Δεν κάνεις πλάκα.»

Η ιδέα να δοθώ σ' αυτόν τον άντρα, σ' αυτή τη σκοτεινή γωνιά με φόβιζε λίγο, όχι όμως αρκετά για να με κάνει ν' αλλάξω γνώμη. «Μιλώ σοβαρά.»

«Είσαι διάολος μού φαίνεται.»

«Κι όμως δεν είμαι.»

Τραβήχτηκε προς τα πίσω αρκετά για να με κοιτάξει στα μάτια. Με περιεργάστηκε μέχρι που το βλέμμα του φωτίστηκε απ' το γνωστό παιχνιδιάρικο χαμόγελο. «Το γεγονός ότι δεν ξέρεις τι εντύπωση δίνεις...»

Με γύρισε και πίεσε το μπροστινό μέρος του κορμιού μου στον γυάλινο τοίχο ώστε να κοιτάζω απ' τον εξώστη το πλήθος των σωμάτων που λικνίζονταν κάτω. Ακριβώς μπροστά μου, τα στροβοσκοπικά φώτα έριχναν τις ρυθμικές ασημένιες ακτίνες τους σε όλο το κλαμπ, φωτίζοντας κάτω την πίστα και ουσιαστικά κρύβοντάς μας στο σκοτάδι του επάνω ορόφου. Από το σύστημα εξαερισμού άρχισε να βγαίνει καπνός προς την πίστα, τυλίγοντας έως τους ώμους τα κορμιά που χόρευαν. Οι κινήσεις τους δημιουργούσαν ένα κύμα στην επιφάνεια.

Με τα δάχτυλά του ο ξένος μου έπαιζε με την άκρη του φορέματός μου. Έπειτα το ανασήκωσε, πέρασε το χέρι του κάτω απ' το εσώρουχό μου, το κατέβασε στον κόλπο μου και προχώρησε ανάμεσα στα πόδια μου στο σημείο όπου τον ποθούσα περισσότερο από οπουδήποτε. Το γεγονός ότι στεκόμουν έτσι εκτεθειμένη δεν μου προκάλεσε καμία ντροπή καθώς τεντω-

νόμουν προς τα πίσω για να συναντήσω το χέρι του, έχοντας ήδη χάσει το μυαλό μου.

«Είσαι υγρή, γλυκιά μου. Τι σε φτιάχνει; Η ιδέα ότι το κά-
νουμε εδώ; Ή ότι σε έβλεπα να φαντάζεσαι ότι γαμιόμαστε
ενώ χόρευες;»

Δεν είπα τίποτα επειδή φοβόμουν ποια θα ήταν η απάντη-
ση· απλώς αναστέναξα όταν γλίστρησε μέσα μου το δάχτυλό
του. Κάθε σκέψη για το τι ήταν σωστό να κάνω χάθηκε στα
βάθη του μυαλού μου καθώς θυμόμουν τη βαρετή Σάρα στο
Σικάγο. Την προβλέψιμη Σάρα που πάντα έκανε όσα οι άλλοι
ανέμεναν από εκείνη. Δεν ήθελα να είμαι πια αυτό το άτομο.
Ήθελα να είμαι ανέμελη και νέα. Για πρώτη φορά στη ζωή μου
ήθελα να ζήσω για τον εαυτό μου.

«Είσαι τόσο μικροκαμωμένη, όμως είσαι τόσο υγρή, που
είμαι σίγουρος ότι εύκολα θα δεχόσουν και τα τρία δάχτυλά
μου.» Το γέλιο του έγινε φιλή στο πίσω μέρος του λαιμού μου
καθώς χάιδευε κυκλικά, αργά και παιχνιδιάρικα την κλειτορί-
δα μου.

«Σε παρακαλώ...» ψιθύρισα. Δεν ήξερα αν μπορούσε να μ'
ακούσει. Είχε χώσει το πρόσωπό του στα μαλλιά μου κι ένιωθα
τον πούτσο του να πιέζει το πλάι του μηρού μου, κατά τα άλλα
όμως δεν αντιλαμβανόμουν τίποτε άλλο παρά μόνο το μεγάλο
του δάχτυλο που γλιστρούσε ξανά μέσα μου.

«Έχεις καταπληκτικό δέρμα. Ειδικά εδώ.» Φίλησε τον
ώμο μου. «Το ήξερες ότι το πίσω μέρος του λαιμού σου είναι
τέλειο;»

Στράφηκα και του χαμογέλασα. Τα μάτια του ήταν ορθά-
νοιχτα και καθαρά, κι όταν τα βλέμματά μας συναντήθηκαν
ζωγραφίστηκε μέσα τους ένα χαμόγελο. Ποτέ δεν είχα κοιτάξει
κάποιον τόσο βαθιά στα μάτια όταν με άγγιζε έτσι, κι αυτός ο

άντρας, αυτή η νύχτα, αυτή η πόλη είχαν κάτι που με έπειθε ότι μόλις είχα πάρει την πιο σωστή απόφαση της ζωής μου.

Αγαπητή Νέα Υόρκη, Είσαι υπέροχη. Με αγάπη, Σάρα.

ΥΓ. Και σίγουρα δεν μιλάει το αλκοόλ.

«Δεν μου δίνονται και πολλές ευκαιρίες να κοιτάζω το πίσω μέρος του λαιμού μου.»

«Είναι κρίμα.» Απομάκρυνε το χέρι του κι ένιωσα ένα ελαφρύ ρίγος στο σημείο όπου πριν από ένα δευτερόλεπτο βρίσκονταν τα δάχτυλά του. Έχωσε το χέρι του στην τσέπη του κι έβγαλε ένα μικροσκοπικό πακέτο.

Ένα προφυλακτικό. Εντελώς τυχαία είχε ένα προφυλακτικό στην τσέπη του. Εμένα δεν θα μου περνούσε ποτέ απ' το μυαλό να κουβαλάω μαζί μου προφυλακτικά σ' ένα κλαμπ.

Για να με γυρίσει προς το μέρος του, χρειάστηκε να με περυστρέψει. Ύστερα με πίεσε ξανά στον τοίχο κι έσκυψε να με φιλήσει, πρώτα απαλά κι έπειτα πιο ορμητικά, πιο πεινασμένα. Τη στιγμή που νόμιζα ότι θα μου κοβόταν η ανάσα, απομακρύνθηκε, μου ρούφηξε το πιγούνι, το αυτί, τον λαιμό, στο σημείο όπου χτυπούσε ο σφυγμός μου σαν τρελός. Το φόρεμά μου είχε γλιστρήσει πάλι προς τα κάτω, όμως τα δάχτυλά του έπαιζαν με την άκρη του και την ανασήκωναν αργά αργά.

«Θα μπορούσε ν' ανέβει κάποιος εδώ πάνω», μου υπενθύμισε, δίνοντάς μου την τελευταία ευκαιρία να δραπετεύσω, τη στιγμή που μου κατέβαζε το κιλοτάκι όσο χρειαζόταν για να κάνω ένα βήμα και να το βγάλω.

Δεν μ' ένοιαζε. Καθόλου. Και ίσως ένα πολύ μικρό κομμάτι του εαυτού μου ήθελε ν' ανέβει κάποιος και να δει αυτόν τον τέλειο άντρα να μ' αγγίζει όπως ο ξένος μου. Η σκέψη μου ήταν συγκεντρωμένη αποκλειστικά στο σημείο όπου βρίσκονταν τώρα τα χέρια του, στη φούστα μου που είχε ανέβει πια πάνω

απ' τα μπούτια μου, στον σκληρό του πούτσο που πίεζε επίμονα το στομάχι μου.

«Δεν με νοιάζει.»

«Έχεις μεθύσει. Μήπως έχεις μεθύσει πολύ; Αν σε πηδήξω, θέλω να το θυμάσαι.»

«Τότε φρόντισε να μου μείνει αξέχαστο.»

Μου σήκωσε το πόδι και το ανάγκασε ν' ανοίξει στο πλάι, εκθέτοντας το γυμνό μου δέρμα στον κρύο αέρα που ερχόταν από τη σχάρα του κλιματισμού ακριβώς από πάνω μας. Τύλιξε τη γάμπα μου γύρω απ' τον γοφό του. Ευτυχώς που είχα φορέσει τα δωδεκάποντα τακούνια μου. Γλίστρησα το χέρι μου ανάμεσά μας, ξεκούμπωσα το τζιν του, κατέβασα το μποξεράκι του αρκετά ώστε να ελευθερώσω τον καυλωμένο πούτσο του και τύλιξα τα δάχτυλά μου γύρω του, τρίβοντάς τον πάνω στα υγρά μου χείλη.

«Γαμώτο, Γλύκα. Περίμενε λίγο να φορέσω αυτό το πράγμα.»

Του είχα ξεκουμπώσει το παντελόνι, αλλά είχε σκαλώσει στους γοφούς του. Αν μας έβλεπε κανείς από πίσω, μπορεί και να νόμιζε ότι χορεύαμε ή ότι απλώς φιλιόμασταν. Εκείνος όμως παλλόταν μέσα στη χούφτα μου και η όλη κατάσταση με έκανε να χάσω τον έλεγχο. Θα με έπαιρνε, εκεί ακριβώς, πάνω από το πλήθος που χόρευε. Κάτω υπήρχαν άνθρωποι που με ήξεραν ως την Καλή Σάρα, την Υπεύθυνη Σάρα, τη Σάρα του Άντι.

Καινούριο σπίνι, καινούρια δουλειά, καινούρια ζωή. Καινούρια Σάρα.

Τον ένιωθα βαρύ και μακρύ μέσα στο χέρι μου. Τον ήθελα, όμως φοβόμουν λίγο ότι θα με πονούσε. Δεν θυμόμουν να είχα κρατήσει ποτέ στα χέρια μου έναν τόσο σκληρό και μεγάλο πούτσο.

«Είσαι τεράστιος...» ψέλλισα.

Εκείνος χαμογέλασε, ένας λύκος έτοιμος πραγματικά να με καταβροχθίσει, κι έσकिσε επιδέξια το φακελάκι του προφυλακτικού με τα δόντια του. «Αυτό είναι ό,τι καλύτερο μπορείς να πεις σ' έναν άντρα. Θα μπορούσες μάλιστα να μου πεις ότι δεν είσαι σίγουρη αν θα χωρέσω μέσα σου.»

Χάιδεψα την άκρη του πάνω στη σχισμή μου κι ένα ρίγος με διαπέρασε. Ήταν τόσο ζεστός: απαλό δέρμα στην άκρη και πιο κάτω σκληρός.

«Γαμώτο... Θα χύσω πάνω στο χέρι σου αν δεν σταματήσεις.» Τα χέρια του έτρεμαν λίγο από την ανυπομονησία καθώς απομάκρυνε το σώμα του για να φορέσει το προφυλακτικό.

«Το κάνεις συχνά αυτό;» ρώτησα.

Τον είχα εκεί μπροστά μου, κολλημένο επάνω μου, με το χαμόγελό του να σημαδεύει κατευθείαν το πρόσωπό μου. «Να κάνω ποιο πράγμα; Σεξ με μια όμορφη γυναίκα που επιμένει να μη μου λέει το όνομά της και προτιμάει να την πηδήξω δημόσια, σ' έναν διάδρομο, κι όχι σ' ένα πιο κατάλληλο μέρος, όπως, για παράδειγμα, ένα κρεβάτι ή μια λιμουζίνα;» Άρχισε να μπαίνει μέσα μου, βασανιστικά αργά. Μια λάμψη φλόγιζε το βλέμμα του και –που να με πάρει ο διάολος– δεν φανταζόμουν ποτέ ότι το σεξ μ' έναν ξένο θα μπορούσε να δίνει την αίσθηση μιας τέτοιας οικειότητας. Εκείνος παρακολουθούσε και την παραμικρή αντίδραση στο πρόσωπό μου. «Όχι, Γλύκα. Πρέπει να ομολογήσω ότι είναι η πρώτη φορά που το κάνω αυτό.»

Η φωνή του ήταν κοφτή και μετά τα λόγια του έσβησαν. Είχε μπει βαθιά μέσα μου, εδώ, σ' αυτό το χαοτικό κλαμπ με τα φώτα που ήταν τόσο ζωντανά σαν να ανάσαιναν, και τη μουσική που μας δονούσε από παντού, και τους ανθρώπους που χόρευαν ανυποψίαστοι σε απόσταση πέντε μέτρων μακριά μας. Κι όμως ο δικός μου κόσμος είχε περιοριστεί στο σημείο όπου εκείνος με γέμιζε, τρίβοντας την κλειτορίδα μου με κάθε

ΕΝΑΣ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΣ ΒΡΕΤΑΝΟΣ ΠΛΕΪΜΠΟΪ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΖΗΣΕΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΡΥΦΗ ΣΧΕΣΗ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΜΕ ΠΑΤΑΓΟ

Η Σάρα Ντίλτον, αστέρι στα οικονομικά, έχει μόλις εγκαταλείψει τον άπιστο πρώην της και μετακομίζει στη Νέα Υόρκη για να κάνει μια νέα αρχή στη ζωή της και να γνωρίσει επιτέλους λίγο πάθος χωρίς δεσμεύσεις. Η γνωριμία της με έναν ακαταμάχητο σέξι Βρετανό σε κάποιο κλαμπ δεν προμηνύει τίποτα περισσότερο από μια απολαυστική βραδιά. Όμως ο τρόπος και η ταχύτητα που εκείνος κάμπτεi τις αντιστάσεις της τον μεταμορφώνουν από εραστή της μιας νύχτας στον Όμορφο Ξένο της.

Όλη η Νέα Υόρκη γνωρίζει ότι ο Μαξ Στέλαρ έχει πάθος με τις γυναίκες, αλλά ακόμα δεν έχει βρεθεί εκείνη που θα εμφανιστεί δίπλα του περισσότερες από μια δυο φορές. Η φήμη του ως «κακού παιδιού» της Γουόλ Στριτ τού έχει εξασφαλίσει πολλές κατακτήσεις, όμως μόνο όταν θα γνωρίσει τη Σάρα —κι εκείνη θα τον αφήσει να τη φωτογραφίσει σε ιδιαίτερες στιγμές— θα αρχίσει να αναρωτιέται μήπως υπάρχει και γι' αυτόν μια γυναίκα έξω από την κρεβατοκάμαρα.

Οι ερωτικές συναντήσεις τους εκτυλίσσονται πάντα σε μέρη όπου θα μπορούσε να τους δει οποιοσδήποτε. Ωστόσο, εκείνο που φοβίζει τη Σάρα περισσότερο από το να εκτεθεί δημόσια είναι να επιτρέψει στον Μαξ να την πλησιάσει πραγματικά.

Η σειρά best-seller που έκανε παγκόσμια αίσθηση

Κεστός: ένα από τα σημαντικότερα σύμβολα της Αφροδίτης, το μυθικό πανί το οποίο, σύμφωνα με τον Όμηρο, δίνει ερωτική δύναμη σε όποιον το έχει.

Κι έλωσε από τα στήθια της τον πλουμισμένο τον κεστό,
που είχε μέσα του όλων των ειδών το μάγισ

—Όμηρου Ιλιάδα, 14.214-5

www.kestos.gr

ISBN 978-960-461-632-9

